

09. 1939

ДУХОВНО СЪЗДАНИЕ

НАШИ БРАНИТЕЛИ

ДА СИ СПОМНИМЪ ЗА ВАТРАЛСКИ*)

Последни времена

Въ Евангелията се разправя, какъ Исусъ, като изгонилъ бѣсовѣтъ отъ едно мѣсто, тѣ отива на друго. Нѣщо подобно е станало и у насъ:

— Държавата изгони партизанскитѣ бѣсове отъ себе си, и партизанскитѣ бѣсове навлязоха въ... църквата!

И партизанскитѣ бѣсове шетага сега тамъ. Ето — въ нашия и въ Вашия градъ вижъ колко църкви официални, и неофициално има; колко учения, колко секти. И вижъ после въ самитѣ религиозни общини какви „вражди, разпри, ревнувания, хрости, разцѣпления, зависти“, и пр. (Гал. 5: 19—21).

— Църква противъ църква, пастиръ противъ пастиръ, мирянинъ противъ мирянинъ въ душата:

— Бѣсовѣтъ шетага сега...

Разправяше ни единъ зап. подполк., че преди да надиктуе въ църквата, билъ много религиозенъ, но „откажъ ми се отгледѣ работа съ поповѣтъ, обезвѣрихъ се“—каза.

И така е: „Духътъ изрично каза, че въ последнитѣ времена нѣкомъ ще отстъпляютъ отъ вѣрята, и ще слушаютъ измислителни духове и бѣсовски учения чрезъ лицемѣрието“ и пр. (1 Тим. 4).

Но Вие, братя, анимавате на себе си да не блъдете отъ тия „нѣкои“ (стихъ 16 и ар.)! Да, и въ последнитѣ времена Богъ ни люби и е силенъ да ни избави (1 сол. 5). Нека заработимъ въ настѣпващия благовремененъ за събрания сезонъ, че отворностъ ни за душитѣ предъ Бога е голяма...

— Пастири, пасете повѣрнитѣ Ви души! (Иер. 23).

Пастирътъ

Помогнете на Евангелската църква въ Якоруда, Разл. — бивше турско кафене, дадено на братята тамъ отъ „единъ добъръ православенъ докато общината срине това старо здание“. Доблестниятъ бр. п-ръ г. А. Кременлиевъ, който лично е купилъ ново мѣсто и вече е хвърлилъ надъ 30,000 лв. за основи, пита: „Какво ще правимъ като си сринатъ и тая хижа?“ (Вж. мн. брой). Отзовѣтѣ се на тоя п-рски гласъ! Помогнете на братята въ Якоруда!

Спомени за него отъ съпругата му

(По случай 4-ри години отъ смъртта му — 30 авг. 1935 г.)

Презъ дългото боледуване на Ватралски решиме да повикаме и многоизвестния лѣкарь г. проф. д-ръ Молловъ. Казаха ни, че професорътъ вземалъ по 500 лв. за визитация, и ние се пригответе да плащаме!

Капка бѣше, обаче, изненадата ни, когато следъ грижливия прегледъ, г. проф. Молловъ отказа да вземе паритѣ, като каза:

— Г-нъ Ватралски, Вие така безкористно сте работили за България, че азъ нѣмамъ другъ случай да покажа монитѣ уважения къмъ Васъ, освенъ по тоя начинъ...

Отъ тогава г. проф. д-ръ Молловъ дохождаше на нѣколко пѣти да преглежда болния и винаги отказваше да вземе пари за визитата си. Той имаше духовни очи да може да види и оцени себодѣлната обществена работа на Стоянъ Ватралски, който на свои разноски ходи въ Англия и Америка да защитава каузата на България.

Една нощъ срещу П. Хр., когато той, моятъ милъ поетъ, бѣ тежко боленъ и измѣчванъ отъ кошмаренъ сънъ, се ядѣше неспокойно въ леглото си, азъ надвесена надъ него тихичко го събудихъ. Той отвори очи и ми каза:

— Благодаря ти, Василко.—Не следъ дълго, задъхвайки, продължи: „Благодаря, благодаря на Господа, че ми даде сила да устоя мѣченичеството. Сънувахъ, Василко, че две кладѣ горятъ: едната била пригответена за мене, а другата за п-ръ Сѣчановъ. Ето че палачи ме носятъ на ржце, за да ме хвърлятъ на кладата. Изведнакъ виждамъ, че и п-ря Сѣчановъ носятъ на ржце. Вдигнахъ ржце и извижахъ: — „Дързай, г-не Сѣчановъ, да пѣемъ за Христа“. Щомъ казахъ последнитѣ думи, ти ме събуди.

Този нощевъ сънъ тази нощъ ме напълно завладя.

Наистина това бѣ само единъ сънъ, но азъ не се сънмявамъ, че ако днесъ имаше гонение противъ християнитѣ, Стоянъ Ватралски щѣше да блъде хвърленъ пръвъ на кладата. Неговата всестѣйностъ на дѣлото Божие, силната му

*) Подъ този надсловъ въ Българ. бранителъ“ (бившъ „Религия“) всѣка година по това време — годишнина отъ смъртта на Ватралски, сме печатали по нѣщо за него. — Б. Р.

Последенъ портретъ на Стоянъ Ватралски, снетъ отъ приятеля г. Ст. Бочевъ.

вѣра като евангелистъ, безстрашната му борба за правда и истина, всичкитѣ му тѣзи качества го издигаха да блъде готовъ за съвременнитѣ мѣченици.

Василка Ватралска

Отзиви за „Българ. бранителъ“

Кр. Ив. Чешмеджиевъ — Ямболъ: Днесъ прочетохъ отъ хора до хора цѣлия Висъ последенъ брой — той е цѣля история. Имаше въ писаното нѣщо, които ме затрогваха до сълзи...

П-ръ Иат. Назифовъ — Казанлъкъ: — Получихъ последния брой отъ „Българ. бранителъ“ и много благодаря! Той е истинска храна за душата, затова пращайте ми го редовно: не искамъ да се разделя отъ него... Може би отъ нашата столица по-добре ще браните България! Пожелвамъ Ви успѣхъ и всичко най-хубаво.

П-ръ Ник. Георгиевъ — Попово: — Не мога да изкажа моята благодарностъ за „Българ. бранителъ“. Видяти високо знамето на правда и истина. Нека всички блъдемъ истински бранители на Бога и на България... Изпрашайте ми редовно „Българ. бранителъ“.

Лаз. Костадинова — Хотаница, Рус.: — Много голямо желание имамъ да получавамъ „Българ. бранителъ“, защото много добра храна намирамъ въ него за себе си и го давамъ на други да го четатъ. Благодаря Ви!